

men at han har givet Communen Ret til, selv at tage Bestemmelse derom; ifldebestomindre ligger der dog Noget i Indenrigsministerens Indvenning; thi vel har Forslagsstilleren ganske sikkert ikke villet tvinge Communerne, men har dog paa en Maade villet lokke dem ved at sætte en Præmie for Anvendelsen af denne Beskatningsmethode, idet han kun i saadanne Tilfælde har villet give dem Ret til at opkræve den Kvartprocent, som er foreslaaet af Indtægten, som Personer, der ikke have fast Ophold i Communen, drage af Eiendomme der. Jeg skal ikke have Noget imod, at man gaaer ind paa, at der svares Afgifter til Communen af de Indtægter, som her er omtalte. Jeg troer, at den ærede Minister ikke har fuldkommen Ret, naar han igaar udtalte, at de enkelte Personer ene skatte til Communen, fordi de nyde Godt af de Udgifter, som Communen udbæder. Ikke alene er det Tilfældet, hvad jeg nylig omtalte, at en stor Deel af de Udgifter, som Communen afholder, tildeels ere Statsudgifter, men tillige besfatter man overhovedet ikke forholdsmæssig efter de Goder, man nyder, men meget snarere forholdsmæssig efter den Gyde, man har til at udbæde Skat, og derfor er Ideen i Lovforslaget ogsaa i og for sig rigtig. Hvad jeg derimod ikke troer er rigtig, det er, at ville gjøre den afhængig af Forhold, som aldeles ikke vedrøre den, at ville gjøre den afhængig af, om Communen forstaffer sine Indtægter paa en eller paa en anden Maade. Forøvrigt skal jeg bemærke, at jeg fuldkommen maa slutte mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Sveuborg Amts 3die Valgkreds (Opfermann) udtalte, naar han sagde, at han paa ingen Maade kunde indgaae paa det sidste Affnit i denne Paragraph, at en og samme Indtægt beskattes 2 Gange, først paa det Sted, hvor Eiendommen er beliggende, og saa igjen paa et andet, nemlig der, hvor Eiendommen har sin Bolig; thi at man drager $\frac{1}{4}$ Procent fra, har sandelig kun lidt at betyde. Forslagsstilleren udtalte igaar, at han ikke havde foreslaaet en directe Opkrævning paa Formue og Leilighed af Amtsbestyrrelserne, fordi man erved vilde komme ind paa et fuldstændigt Beskatningsapparat, som man ikke har, men jeg troer dog ikke, at han undgaaer at komme ind

paa et saadant fuldstændigt Beskatningsapparat, hvilket jeg ogsaa alt engang har udtalt; thi det ligger i hans § 6 og navnlig i Slutningen af samme, at man principmæssig maa komme ind derpaa; jeg sigter her nærmest til de Ord: „Dog skal det ikke være formeent ved Forordningen at anvende et stigende Forhold til Gunst for de lavere Indtægter.“ Om man ogsaa muligvis kan blive enig om det Grundprincip, der er udtalt i disse Ord, er det dog vist nødvendigt at bestemme, hvorvidt et saadant Princip skal kunne drives. Desuden kommer der til, som Indenrigsministeren ogsaa udtalte, at man mange Steder paa Landet, ja, jeg kan gjerne sige de fleste Steder, som jeg kjender, saa godt som aldeles ikke har nogen Formue- og Leilighedsstat, og forsaavidt man nødtvungen paaligner efter Formue og Leilighed, er det ofte kun et Skin, idet man paa enkelte Undtagelser nær i Grunden ogsaa her retter sig efter Hartkornet. Dette ligger i, at Befolkningen ikke synes om denne Basis for Beskatningen; der kan være andre Steder, det vil jeg aldeles ikke nægte, hvor det Modsatte er Tilfældet, men mange Steder forholder det sig netop saaledes, som jeg her har udtalt. Jeg skal endnu blot berøre det sidste Affnit af Loven, det Affnit, der idetmindste for mig staaer som det, der mindst kan blive til Lov i den Skikkelse, hvori det foreligger, og det er det Affnit, som vedrører Skovskylbsætningen; det gaaer ud paa en fuldstændig Forandring af Skovhartkornet, ikke alene saaledes, at denne Skylbsætningsmaalestok omreguleres, men ogsaa saaledes, at Afgifterne efter Skylbsætningen betydelig forhøies. Jeg forstaaer meget godt og kan meget billige den Tanke, som ligger til Grund herfor, thi den er vistnok ganske berettiget, men jeg maa paa den anden Side paastaae, at det vil være uretfærdigt paa denne Maade betydeligt at forøge Byrden for enkelte Ciere, medens man aldeles ikke gjør det for andre Eiendomsbesiddere.

Den ærede Forslagsstiller udtalte igaar, at Skoveierne havde nydt en Begunstigelse, og at de maatte være glade ved den Begunstigelse, de have haft, og derfor skulde de tage imod Afgiftens Forhøielse uden videre. Alt dette var ganske rigtig, hvis det var en personlig Be-